

*Alice was very tired so she sat under the tree.
Suddenly a White Rabbit with pink eyes ran
close by her and say to itself
"Oh dear! Oh dear! I shall be too late!"*

5

บทนำ

ให้ตายเถอะ! วันงานนิทรรศการโรงเรียนเหรอด ฉันเกลียดวันนี้ที่สุดเลย...มันชวนให้ง่วง ง่วง ง่วงสิ้นดี! แม้ว่าห้อง ม.ห้า ของฉันจะต้องรับผิดชอบการจัดบอร์ดแสดงผลงานกับเขาก็เหอะ แน่นอน...ฉันไม่ใช่คนฟรีเซินทีนี่นา แต่การนั่งอยู่เฉยๆ ในงานที่ฉันไม่ชอบแบบนี้...มันชวนให้ง่วงนอนจะตายซัก...

ว่าแล้วฉันก็เดินหนีความจืดจางของเหล่าบรรดานักเรียนที่ไม่รู้จะตื่นเต้นอะไรกันนักกันหนา กับแคงงานนิทรรศการโรงเรียนแค่นี้...

"ใช่~ ดินะเนี่ยที่เมื่อเข้าหยิบหนังสือนิยามมาด้วย~"

ฉันเปิดกระเป๋านักเรียนก่อนจะควานหาหนังสือนิยามของนักเขียนคนโปรดสุดขีดที่จำได้ว่าหยิบใส่มาด้วย เดี่ยวไปหาที่นั่งอ่านเงิบๆ เพื่อหนีความจืดจางดีกว่า หุๆ~

"=()=";

แต่ทว่า...ไอ้หนังสือที่หยิบออกมาจากกระเป๋านักเรียน...มันกลับกลายเป็นหนังสือปกสีม่วงอ่อนๆ ที่มีตัวหนังสือภาษาอังกฤษสีแดงแจ้คำว่า 'Oh! Sex' อยู่กลางปก พร้อมคำโปรย 'แค่อยากให้รู้ว่าเรื่องบนเตียงไม่ใช่เรื่องใหญ่...'

กรี๊ดดด! สาบานได้ว่าหนังสือที่อยู่ในมือเล่มนี้...ไม่ใช่ของฉันนะ!
สงสัยฉันกับอีตาพี่อลันบ้าต้องเผลอหยิบหนังสือสลับกันแหงๆ เลย (พี่
อลันที่ว่าคือพี่ชายแท้ๆ ของตัวเอง --)...แล้วดูซิ...หน้าปกมันดันเป็น
สีม่วงอ่อนๆ เหมือนกันด้วย...บ้าจริงๆ นอกจากจะอดอ่าน ฉันยังอาจจะ
กลับบ้านไปโดนอีตาพี่บ้าป่นยาวเรื่องที่ยืมหนังสือเล่มนี้มาแหงๆ เลย...

แหม~ แต่ก็นะ...โตๆ กันแล้ว เรื่องแบบนี้...อ่านไว้เพื่อเรียนรู้สัก
หน่อยไม่เสียหาย 〇〇^

ว่าแล้วฉันก็หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาถือแนบอกโดยหันหน้าปกที่
ประจักษ์ชื่อหนังสือเข้าหาตัวพลงย่องดอดลัดเลาะกำพวงไปเรื่อยๆ แบบ
ว่าถ้าจะอ่านหนังสือแนวนี้มันก็ต้องเสาะหาที่ที่คนไม่ค่อยพลุกพล่านสัก
หน่อยนะ ฮีๆ~

แล้วสายตาของฉันก็ปราดไปเจอมุมเหมาะเจาะในการนั่งอ่าน
หนังสือเล่มนี้ ณ ใต้ร่มเงาของต้นไม้ต้นใหญ่ในสวนกว้างของโรงเรียน
ฉันจัดแจงปิดกันซ้ายขวา กอทั้งตัวลงนั่งแล้วค่อยๆ แง้มเปิดหนังสือ
ในมืออ่านด้วยความกระหึนกระหายน้อยอย่างใครรู้~

"ไอ้โห...ว้าวว 〇.,๐~"

เพียงแค่แง้มเปิดมาเท่านั้น หัวใจสตรีก็แทบจะวายมลายสิ้น...
หนังสือบ้านี้มันสอนแม้กระทั่งเรื่องลีลาท่าทางเลยนะเนี่ย!!

อีตาพี่บ้า! พวกผู้ชายนี่ชอบอ่านหนังสือประเภทนี้กันทุกคนเลย
หรือไงนะ! จริงๆ ฉันก็พอรู้ที่อยู่หรือกว่าพี่ชายฉันนะฮอตในหมู่สาวๆ
ขนาดไหน แต่นึกไม่ถึงว่าเขาจะมีหนังสือแบบนี้เอาไว้ศึกษาบ้างอะไรอีก

"ไอ้พี่บ้าลามก...อ่านไปได้ไงเนี่ย!"

ฟุบ!!

"ว้าย >_<!!"

แต่ที่ว่า...ก่อนที่ฉันจะปิดหนังสือเล่มนี้แล้วเก็บมันให้ออกห่าง
จากมือ เเงด้าทะมะนใหญ่เบ้อเร่อของตัวอะไรบางอย่างก็กระโดดลงมา
ตัดหน้าฉันที่นั่งอยู่กับพื้นสนามหญ้าจนหนังสือในมือกระเด็นไปตาม
แรงดีด

"โทษที..."

คำพูดสั้นๆ ง่ายๆ ได้ใจความดังมาจากกระต่ายยักษ์ตัวหนึ่ง!

กระต่ายยักษ์ตัวสีขาวจืดจะสวมชุดสูทสีน้ำเงินผูกหูกระต่ายสีแดงสด ส่งเสียงขอโทษโดยไม่หันหัวมามองฉันสักนิด...รูปร่างของเจ้ากระต่ายยักษ์ตัวนี้ก็ไม่ใช่อธรรมดา พนันได้เลยว่าคนที่สวมมันอยู่ข้างในต้องตัวสูงอย่างแรง~ แต่โทษที่เฮอะ...จะรีบไปปรับจ๊อบงานไหนเนี่ย --;

"หนังสือบ้าอะไรเนี่ย"

หัวกระต่ายขนาดใหญ่ก็มลงมามองหนังสือของพี่ชายฉันที่เปิดค้างแนบอยู่กับปลายเท้า แถมยังอยู่ในหน้าที่แสดงท่า 'เริงระบำลัลลา' อีกต่างหาก T//T ว่าแล้วเจ้ากระต่ายยักษ์ตัวนั้นก็สบถออกมาอย่างไม่เกรงใจฉันสักนิด --^ ในหัวเจ้านี้คงคิดไปเต็มร้อยแล้วมั้งว่าฉันอยากจะทำอันมันใจจะขาดรอนๆ

บ้าเรอะ~! หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่ของฉันน้า~ มันเป็นของอิตาที่อลันบ้าต่างหากเล่า อย่ามาคิดอกุศลในใจนายได้ม้าย //T_T//

"อะไรเนี่ย บ้าชิบ! สายแล้วเหอะอะไรเนี่ย!"

แต่คำบ่นในใจฉันไม่ได้มีส่วนช่วยอะไรสักนิด เจ้ากระต่ายยักษ์ดำเสิร์จก็ล้วงมือเข้าไปในเสื้อสูทแล้วหยิบเอานาฬิกาพกสีเงินร้อยด้วยริบบิ้นสีชมพูอ่อนกับกระดิ่งสีเงินขึ้นมาดูเวลา พลังบ่นเองเออเองว่าตัวเองสายเสียงดังลั่นก่อนจะวิ่งพรวดหายไปจากลานสายตา ปล่อยให้ฉันนั่งงงเด็กอยู่กับที่

อะไรของหมอนั้นเนี่ย...เฮ้อ วันนี้ทำไมมันวุ่นวายจังแฮะ!

แวบ...

"หือ >_<?"

แสงจากอะไรบางอย่างส่องสะท้อนกับประกายแดดมาเข้าตาฉันพอดีจนต้องรีบหลับตาหนี...

"อะไรนะ O_O?"

ฉันคลานกระดืบๆ ไปที่ต้นตอของแสง...ก่อนจะพบว่ามันคือนาฬิกาพก! นาฬิกาพกสีเงินที่ร้อยด้วยริบบิ้นสีชมพูอ่อนกับกระดิ่ง

สีเงิน...ตกอยู่ที่พื้น

อาฮะ...นาฬิกาพกเรือนนี้...ฉันรู้สึกคุ้นตายังไงไม่รู้แฮะ คล้ายๆ เหมือนจะเห็นเจ้ากระต่ายยักษ์ตัวนั้นหุบขึ้นมาดูเมื่ออีกเดี๋ยวนั้นเลย ยังไงไม่รู้

และได้นาฬิกาพกเรือนนี้แหละที่เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราว วุ่นวายทั้งหมด...

1

นาฬิกาพกสีเงิน

ติก...ติก...

"นั่นอะไรนะ ยัยอลิซ"

'แคร์' เพื่อนซี้เพียงคนเดียวของฉันยื่นหน้าเข้ามาตั้งคำถาม... ในขณะที่ฉันหิบนานาฬิกาพกเจ้าปัญหาที่เก็บได้ในงานงานนิทรรศการโรงเรียนเมื่อสองวันก่อนขึ้นมาดูอย่างคิดไม่ตกว่าจะทำอย่างไรกับมันดี

"ก็นาฬิกาพกนะสิ...เห็นเป็นอมยิ้มมีไรล่ะ"

ไปก็!

เสียงดังแทนคำตอบ...ยัยแคร์แจกมะ هنگใส่หัวฉันหนึ่งทีก่อนจะคิดว่านาฬิกาพกไปจากมือฉันอย่างไม่มีการบอกกล่าวก่อนสักกระจุ๊ด

"หือ ของใครอะ ลายผู้หญิงเขียว"

"ไม่รู้...แต่เจ้าของน่าจะเป็นผู้ชายมั่ง --..-?"

ฉันครางตอบอย่างเหนื่อยหน่าย...ไม่ได้เดาว่ามันจะ ก็ไอ้เสียงที่เจ้ากระต่ายยักษ์ตัวนั้นพูดออกมา ฟังยังไงมันก็ทุ่มเกินกว่าจะเป็นเสียงของผู้หญิงนี่นา แถมระดับความสูงโย่งปานนั้นก็ไม่น่าจะใช่สตรี เว้นแต่...เจ้ากระต่ายยักษ์ตัวนั้นเป็นกะเทย...เอ๊ะ หรือจะใช้

"ผู้ชายหรือ O()O!?"

พอรู้เพศเจ้าของนาฬิกาเท่านั้น ยัยแคร์ถึงกับเปลี่ยนสีหน้าแล้ว

ทำตาพราววาวระยิบระยับยิ่งกว่าไฟกะพริบบนต้นคริสต์มาส...เอ่อ
ออกนอกหน้าไปหน่อยไหมะนั่น --^

"จี้แกก็ต้องเอาไปคืนให้เจ้าของนั่นดิ *O*?"

"อืม...แต่ฉันยังไม่รู้เลยว่าเจ้าของนาฬิกาพกเรือนนี้เป็นใคร"

ฉันยกไหล่ตอบอย่างจนวนุญา...เก็บของได้ แต่ฉันไม่รู้จะไปตามหา
เจ้าของคืนที่ไหน จะให้เอาไปฝากที่อาจารย์ก็รู้สึกตึงตังๆ เหมือนจะต้อง
ไปตามหาเจ้าของเองยังไงไม่รู้

"แล้วแกจะรู้ได้ยังไงว่าใครเป็นเจ้าของ"

"ไม่รู้ -O-"

"อ้าว...เวรกรรม"

"ก็...รู้แต่ว่า...มันเป็นของเจ้ากระต่ายยักษ์ตัวหนึ่ง..."

"หา =()=!?"

ยัยแคร้ฮ่าปากค้างประมาณสองนาทีก่อนจะหัวเราะรัวจนปากกว้าง
อย่างไม่อายใครในห้องเรียนทั้งหมดทั้งสิ้น ทำอย่างกับอยู่ในห้องเก็บเสียง
อะไรเทือกนั้น

"นาฬิกาพกของกระต่ายยักษ์!? ฮ่าๆๆ เธอบ้าไปแล้วแหงๆ เลย
อลิซ"

"ทื~ --^"

ฉันเหลือส่ายตาไปมองเพื่อนรักของตัวเองก่อนจะคว้าหมับเอนา
นาฬิกาพกเจ้าปัญหาที่ยังหาเจ้าของคืนไม่ได้มาจากมือยัยแคร้...

"...ถ้าไม่เชื่อก็อย่ามาฆ่าได้มะ เอมานี้ เอาคืนมาเลย!"

"ฮ่าๆๆ"

แต่ที่ว่า...ยัยแคร้ก็ยังคงหัวเราะรัวต่อไปโดยที่ฉันได้แต่แบ่ปาก
หน้างอนก่อนจะหน้าแดงแปร๊ดด้วยความสมเพชในสภาพตัวเอง ฉัน
ไม่ได้จินตนาการเองสักหน่อย...ก็เจ้าของนาฬิกาพกเรือนนี้ที่ฉันเจอเป็น
กระต่ายยักษ์จริงๆ นีนา เซอะ!

"กระต่ายยักษ์เจ้าของนาฬิกาพกกับอลิซ!!"

"ทืชะ...ฆ่าตามสบายเลยยัยเพื่อนบ้า"

"ฮ่าๆๆๆ ในเมื่อกระต่ายยักษ์เป็นเจ้าของ...เธอก็ต้องไปตามหามัน ที่สวนสัตว์ในแดนมหัศจรรย์แล้วล่ะอิลิซ ฮ่าๆๆๆ"

"บอกว่าไม่ให้อายุังไงเล่า --^"

"ฮ่าๆๆๆ"

...แต่คำตอบที่ได้รับจากยักษ์แคร์ยังคงเป็นเสียงหัวเราะเยาะอยู่ดี นั่นแหละ U_U ชิชะ! อยากจะหาอะไรเห็นียวๆ มาปิดปากเพื่อนตัวเองจริงๆ เลยให้ตายสิ!

"ถ้ามันรุ่นวายนักก็โยนๆ มันทิ้งไปเหอะ"

"เหอ~"

ดูซิดู...นิสัยเพื่อนฉันช่างแสนดีเหลือเกิน...ของรักของหวงของชาวบ้านเขาทำหล่นหาย ฉันบอกมาได้ว่าให้เอาไปโยนทิ้งซะ เดี่ยวแม่ก็ขโมยกระเป๋านักเรียนไฮโซยี่ห้อ 'จะครอบ' ของเธอไปโยนทิ้งคลองให้รู้สึกตัวบ้างหรือ --^

"ไม่เอาอะ..."

ฉันหันไปส่งค้อนแปดตลบใส่ยักษ์แคร์ก่อนจะหันมามองนาฬิกาพกเรือนสวยในมือตัวเอง...

นาฬิกาพกสีเงินตัวเรือนแกะลายดอกไม้และนกตัวเล็กๆ เต็มไปหมด...นาฬิกาพกสีเงินที่ร้อยด้วยริบบิ้นสีชมพูอ่อนกับกระดิ่งสีเงิน...

...นาฬิกาพกที่ดูออกได้ง่ายว่าได้รับการดูแลรักษามาเป็นอย่างดี

...นาฬิกาพกที่มองก็ทึ่งเหมือนเป็นของผู้หญิงชัดๆ

แต่เสียงของเจ้ากระต่ายยักษ์ที่ฉันได้ยินวันนั้น...มันเป็นเสียงของผู้ชายนี่นา --?

เฮ้อออ...แล้วมันเป็นของใครกันเนี่ยยย

...

ออดดด...

เวลาเลิกเรียนมาถึงฉันได้...มันคือช่วงเวลาที่ฉันชอบมากที่สุดก็ได้ตอนที่ได้ยินเสียงดัง 'ออดดด' บ่งบอกว่าหมดเวลาเรียนแล้วอาจารย์ปล่อยให้กลับบ้านได้นั่นแหละ อี~

"นี่ยัยอลิซ~!"

"หืม!"

โป๊ก!

"ง่ะ...เจ็บชะมัด T_T"

การเดินทางระยะไกลสิ้นสุดลงชั่วคราวด้วยการยืนกุมหัวตัวเองแล้ว น้ำตาไหลพรากๆ อะไรงั้นเนี่ย เสาก็อยู่ของมันข้างทางดีๆ ฉันทัดดินเดิน เป็นปุเอาหัวไปโขกกับเสาดันหนึ่งในโรงเรียนซะเอง เจ็บชะมัดให้ตาย เหวอะ! มองเห็นดาวหางฮัลเลย์หมุนโคจรรอบหน้าหนูมานเลยอะ...

"เบ้ออะ~!"

นอกจากไม่คิดจะปลอบโยนเพื่อนที่น่าสงสาร ยัยแครั้ยยืนทำ สะเอวพลางส่งสายตาเบื้อหน้ามาซ้ำเติมอีกต่างหาก

"ถ้าไม่คิดจะปลอบฉันก็อย่ามาซ้ำเติมนะ T_T^ ฮือ...ทำไมฉัน โขคร้ายแบบนี้~"

"ฉันเบื้อจะปลอบแล้วต่างหาก แกนี่ยังงักกันนะ ชุ่มช้ำมชะมัดยาด ทั้งเดินตกท่อ เดินชนเสา เดินชนต้นไม้ แฮ้อ อย่ามาทำเป็นโทษโชคชะตาดีนฟ้าอากาศเลยอะ~"

"เฮอะ! แล้วใครละมาเรียกฉันตอนกำลังเดินนะ"

ฉันเถียงลงไปเรื่อยๆ พลังลุ่มหัวตัวเองบ๊อยๆ ก่อนโยนความผิดให้ยัยแครั้ยไปเพียงฝ่ายเดียวพอ เรื่องอะไรจะเป็นฝ่ายผิดล่ะ~ ช่วงนี้ฉันยังมีเรื่องเจ็บตัวบ่อยเกินกว่านิสัยชุ่มช้ำมจะบัญญัติได้อยู่แล้ว --;

"แล้วตกลงเรียกฉันทำไม"

"ฮึๆ~ โน่น...กลุ่มกรรมการสถานักเรียน..."

ทันทีที่เอ่ยถาม...ยัยแครั้ยก็เบิดดวงตามหา नियมพลางส่งสายตาเป็นประกายระยิบระยับราวกับหมาป่าหิวเนื้อสดไม่เบื้อย แล้วใช้ปากชี้เบื้อชี้เบื้อแทนมือไปทางซ้ายเพื่อให้ฉันมองตามไป จึงพบว่าเป็นผู้ชายหน้าตาดี ยืนอยู่สี่ห้าคน...อ้อ อาหารโปรดทางสายตาของยัยแครั้ยเอง --^

แน่นอนว่าผู้ชายกลุ่มนั้นสวมเนคไทสีแดงสลับทอง...สิ่งที่บ่งบอกถึงสถานะที่เหนือกว่าบรรดานักเรียนหญิงชายทั่วไปที่ผูกเนคไทสีแดงปกติ...

"แล้วไง -O-?"

ฉันถอนสายตาดูออกมาจากผู้ชายกลุ่มนั้นก่อนจะยกไหล่อย่างเฉยเมยเหมือนไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น...

'โรงเรียนขัตติยา' ของฉันออกจะแปลกกว่าโรงเรียนทั่วไปนิดหน่อยตรงที่ว่า...ในโรงเรียนแห่งนี้จะมีกลุ่มของ 'สภานักเรียน' ซึ่งมาจากการลงคะแนนคัดเลือกของเหล่านักเรียนเพื่อหาตัวแทนนักเรียนแต่ละชั้นปีไปเป็นกรรมการในสภานักเรียน ฉันเองก็ไม่ค่อยรู้หรอกนะว่าทั้งหมดมันมีที่ตำแหน่ง แต่ตำแหน่งใหญ่ที่สุดของสภานักเรียนก็คือ 'ประธานสภานักเรียน' ซึ่งกำหนดให้เป็นนักเรียนชั้น ม.ห้า โดยสภานักเรียนจะมีหน้าที่รับผิดชอบเรื่องทุกอย่างของนักเรียนแทบทั้งหมด ซึ่งอำนาจที่พวกนี้ก็มีก็ใหญ่พอๆ กับการตัดสินใจของอาจารย์คนหนึ่ง...

...แล้วดูสิผมกับหน้าตาของแต่ละคนสิ เต้นๆ กันทั้งนั้น...หัวสีแดง สีนํ้าตาลอ่อน สีเงิน...สาบานด้วยการชูสองนิ้วขึ้นมาโชว์เลยจริงๆ ว่าเหตุผลที่พวกกรรมการนักเรียนมีแต่ผู้ชายเยอะแยะต้องเป็นเพราะพวกนักเรียนหญิงเต็มใจทะเลาะแค้นให้จากหน้าตาหงๆ ก็ดูแต่ละคนสิ หน้าตาอย่างกับผ่านการคัดเลือกมาจากทั่วประเทศเรียบร้อยแล้ว ซิ...

เฮอะ~ แต่ก็ไม่เห็นจะน่าสนใจตรงไหนนี่นา ก็แค่พวกที่ชอบทำตัวเด่นกว่าชาวบ้าน ประเภททำตัวหล่อให้สาวๆ รุมกรี๊ดกร๊าด คงจะมีแต่พวกนักเรียนหญิงที่ชอบทำตัวเด่นเหมือนกันเท่านั้นแหละที่หวังจะเป็นแฟนกับคนพวกนั้น...

"ซิ~ อย่ามาทำเป็นพูดปากไม่ตรงกับใจเลยน่าอลิทซ์~"

"-__?"

"จริงๆ แล้วอะนะ...ในใจของนักเรียนหญิงทั้งโรงเรียนต้องมีส่วนลึกส่วนหนึ่งที่อยากจะแฟนกับพวกหนุ่มๆ ที่ทำงานในสภานักเรียนบ้างล่ะ"

ยิ่งได้ฟังเพื่อนตัวเองพูดอะไรเพื่อเจ้า ฉันยิ่งอยากจะแหกปากร้องค้านว่า 'ไม่ใช่ฉันคนนึงล่ะ' แต่...บางทีฉันเองก็อาจจะมีส่วนลึกลึกแบบที่ยัยแควร์บอกเหมือนกันนะ บ้าน่า...ชีวิตราบเรียบแบบชิมเบิลเต็มคำโทรเท่าไรรก็อยู่ได้นานหนึ่งปีอย่างฉันจะไปอยากมีชีวิตหวือหวา

เกี่ยวข้องกับคนพวกนั้นเพื่ออะไรกัน --;

"ฉันเองยังอยากเป็นเลย..."

แล้วยัยแคร์ก็เปิดฉากระบายความฝันหวานบ้านทุ่งไปเรื่อยเปื่อย...

"แต่กับใครก็ได้... เว้นอีตารองประธานคนนึงก็พอ"

"รองประธาน --?"

ก็อย่างที่บอก... เพราะฉันไม่ได้ทำงานในสถานักเรียนและฉันก็ไม่ได้สนใจข่าวคราวในโรงเรียนสักกะอย่าง ขนาดประธานสถานักเรียนคนปัจจุบันที่ใครๆ ต่างบอกว่าเด่นมากเพราะสีผมที่เป็นสีแดงแสบสัน ตัวฉันเองก็ยังไม่เคยเจอตัวจริงสักครั้งแม้ว่าจะเรียนอยู่ชั้น ม.ห้า เหมือนกัน... แล้วไหนจะรองประธานสภาที่มีถึงสองคนอีกล่ะ

"หมอนั่นนะหน้าตาก็ดีหรือ... แต่แค่เดินผ่านห่างกันสองไม่บรรทัดก็รับรู้ได้ถึงรังสีอำมหิตแล้ว --;"

"เหอ ขนาดนั้นเลยหรือ"

ยัยแคร์เวอร์ไปเล่นๆ หรือเรื่องจริงเนีย ผู้ชายน่ากลัวแบบนั้นมีจริงหรือ ขนาดฟังเฉยๆ ฉันยังแอบเห็งออก ตีแล้วละที่ไม่ต้องไปยุ่งเกี่ยวกับว่าแต่... ใ้อีก่อนนู่นๆ รู้สึกเจ็บๆ ตรงหน้าผากฉันนี่มันอะไรนะ

"อ้าก~ หัวโนเป็นก้อนบะเอ้กเลยอะ! ดวงชวยชะมัด!"

ในขณะที่ฟังยัยแคร์เพลิน... มีก็ลูบไปเจอก้อนนู่นๆ ตรงหน้าผากที่ฉันเพิ่งเอาบริเวณนั้นไปทดสอบความแข็งแรงของเสาดันหนึ่งในโรงเรียน จนววมปูดขึ้นเป็นก้อนเลย แถมตอนที่ลูบไปโดนยังรู้สึกเจ็บแปลบๆ จนน้ำตาแทบเล็ดอีกต่างหาก T_T

"ก็แกชุ่มชามเองนี่นา... จะมาอ้างเรื่องดวงชวยมันคนละเรื่องกันน่า"

"...ฉันไม่ได้ชุ่มชามขนาดนั้นนะ"

"อย่ามาเถียง"

"เฮอะ...ตามใจ! แต่ฉันว่าช่วงนี้ฉันต้องดวงตกแหงๆ"

โทษดวงชะตาต่อไปเรื่อยๆ ก็ลองคิดดูซิ สองอาทิตย์ก่อน...ขนาดที่มีผีปอบคิดยังงั้นสามารถเดินตกท่อได้เลย เจ๋งปะละ U_U)b นี่ไม่ใช่ว่าฉันตัวหนักเหมือนธิดาข้างนะ --^ แต่ความจริงนะผাত่อมันร้าวอยู่เดิมที

พอฉันเผลอลเดินเหยียบไปปู๊บนั่นก็แตกดังเปรี๊ยะบ๊ีบ แล้วขาทั้งสองก็เลย
พาฉันตกลงไปในน้ำเน่าทั้งตัวเลยงะ

"งั้นแกก็ลองไปดูดวงสิ...เห็นเอาแต่โทษดวงชะตาอยู่ได้~"

"ซิ! ไม่เอาหรือก งม गयाๆ!"

"ดวงเป็นไงคะ"

เหอะๆ ครั้งชั่วโมงก่อน ฉันเพิ่งจะบอกยายแคร่ไปแท้ๆ ว่าการดูดวง
มันแสนจะม गया...แต่ตอนนี้ฉันกลับลากสังขารตัวเองมานั่งอยู่ในร้าน
ดูดวงชื่อ 'มนต์จันทร์' -///- ก็เมื่อวานฉันเพิ่งดูรายการทีวีมาอะ แถม
ดาราสาวคนโปรดของฉันก็เป็นคนแนะนำร้านนี้ด้วย...แล้วบังเอิญวันนี้
ฉันมาทำธุระแถวนี้พอดี ก็เลยลองแวะมาดูก็เท่านั้นแหละ...

"เป็นไงคะ"

พอเห็นหมอดูในชุดยิปซีสีสีแดงสดมองลูกแก้วแล้วทำอ๊าๆ อึ้งๆ
ไม่ยอมตอบสักที่ว่าดวงฉันเป็นไง ฉันก็เลยใจหายวาบๆ กลัวว่าดวงจะ
ตกอย่างที่คิดไว้จริงๆ นะสิ อย่าเขี่ยวะนะ...แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงๆ นี่ฉัน
ต้องไปสะเดาะเคราะห์ตัดดวงชะตาที่ไหนอีกล่ะ แต่เกิดไปตัดดวงชะตา
แล้วเจอหมอผีดวงโลกหลอกล่อฉันไปปามปามปาม ฉันไม่แยหรือกระ
--;

"เป็นยังไงคะ"

"อลิซในดินแดนมหัศจรรย์..."

พอฉันเอ่ยปากถามอีกครั้ง ยัยหมอดูก็เงยหน้าขึ้นมามองค้อนใส่ฉัน
เต็มสองตาก่อนจะบอกคำทำนายอย่างประหลาดสุดๆ ออกมา...

"อนาคตของเธอจะเป็นแบบการ์ตูนเรื่องอลิซในดินแดนมหัศจรรย์..."

"มะ...หมายความว่ายังไงคะ..."

ฉันมองหน้าหมอดูอย่างอึ้งๆ...อยากจะทำอะไรแต่ก็ใจก็อยาก
ร้องไห้...ซึกไม่มั่นใจว่าตัวเองจะมาเสียเงินให้กับเรื่องแบบนี้ T.T

"หมายความว่าอย่างที่บอกนั่นแหละจ๊ะ..."

แต่ยัยหมอดูก็ยังคงยืนยันคำเดิมว่าอนาคตของฉันจะเหมือนกับ